

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 12. november 1992

i sag C-163/91, Beheersmaatschappij Van Ginkel Waddinxveen BV, Reis- en Passagebureau Van Ginkel BV m.fl. mod Inspecteur der omzetbelasting Utrecht (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Gerechtshof, Amsterdam) ⁽¹⁾

(Merværdiafgift — sjette direktiv — direktivets artikel 26 — rejsebureau — personer, der organiserer turistrejser — udlejning af ferieboliger)

(92/C 319/08)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-163/91, angående en anmodning, som Gerechtshof, Amsterdam, i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Beheersmaatschappij Van Ginkel Waddinxveen BV, Reis- en Passagebureau Van Ginkel BV m.fl. mod Inspecteur der omzetbelasting, Utrecht, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 26 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽²⁾, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Zuleeg, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida og F. Grévisse; generaladvokat: C. Gulmann; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 12. november 1992 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Bestemmelserne i artikel 26 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, skal fortolkes således, at den omstændighed, at et rejsebureau eller en virksomhed, der organiserer turistrejser, ikke sørger for transporten af den rejsende, og at disse virksomheder blot stiller en feriebolig til rådighed for denne, ikke kan bevirke, at de tjenesteydelser, der præsteres af disse virksomheder, udelukkes fra artikel 26's anvendelsesområde.

Sag anlagt den 23. oktober 1992 af Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-385/92)

(92/C 319/09)

Ved de Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. oktober 1992 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Helleniske Republik ved Nomikó Symvouliou tou Krátous, ved fuldmægtig Fokionas P. Georgakopoulos, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Græske Ambassade, Val Ste Croix 117,

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens forordning (EØF) nr. 2294/92 af 31. juli 1992 om gennemførelsesbestemmelser til støtteordningen for producenter af oliefrø som omhandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 ⁽¹⁾ annulleres;
2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved stævning indgivet den 10. september 1992 (sag C-353/92) ⁽²⁾, nedlagde sagsøgeren påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 af 30. juni 1992 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder ⁽³⁾. Sagsøgeren nedlægger i denne sag påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning, som blev udstedt under henvisning til forordning (EØF) nr. 1765/92.

Annullationsgrundene er med de nødvendige ændringer de samme som i sag C-353/92.

Sagsøgeren har i denne sag endvidere tilføjet, at den anfægtede forordnings artikel 2, stk. 2, ikke ændrer de argumenter, sagsøgeren har fremsat i sag C-353/92, idet nævnte bestemmelse kun giver mulighed for at overskride den fastsatte frist den 15. maj 1992, når der som følge af de klimatiske forhold ikke kan foretages såning inden denne frist, men ikke når de klimatiske forhold

⁽¹⁾ EFT nr. C 208 af 9. 8. 1991.

⁽²⁾ EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

⁽¹⁾ EFT nr. L 221 af 6. 8. 1992, s. 22.

⁽²⁾ EFT nr. C 279 af 28. 10. 1992, s. 16.

⁽³⁾ EFT nr. L 181 af 1. 7. 1992, s. 12.

giver mulighed for at foretage såning såvel før som efter fristen. Sagsøgeren anfører desuden, at artikel 4 i gennemførelsesforordningen ikke har hjemmel i nogen bestemmelse i forordning (EØF) nr. 1765/92. Kommis-

sionen har derfor ved udstedelsen af gennemførelsesforordningen overskredet den kompetence, som forordning (EØF) nr. 1765/92 indrømmede den, hvorfor artikel 4 i gennemførelsesforordningen må annulleres.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

Sag anlagt den 28. oktober 1992 af Pedro Magdalena Fernández mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-90/92)

(92/C 319/10)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. oktober 1992 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Pedro Magdalena Fernández, Bruxelles, ved advokat Alain H. Pilette, Bruxelles, og med valgt adresse hos advokat Marc Loesch, rue Zithe 8, L-2763 Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold
- afgørelsen af 24. juli 1992, hvorved Kommissionen afslog at tildele sagsøgeren udlandstillæg, annulleres
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren udlandstillæg med virkning fra den 1. februar 1992 samt renter efter loven fra samme tidspunkt, indtil fuld betaling er sket
- subsidiært tilpligtes Kommissionen, med virkning fra den 1. februar 1992, at betale sagsøgeren en ydelse ad personam på 12 % af sagsøgerens samlede grundløn samt renter efter loven fra samme tidspunkt, indtil fuld betaling er sket
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Under henvisning til den gældende betingelse for at få udbetalt udlandstillæg i henhold til artikel 4 i tjenstemandsvedtægtens bilag VII — hvorefter den pågældende ikke må have haft nogen varig tilknytning til tjenestelandet inden for en femårig periode, der udløber seks måneder forud for den pågældendes tiltrædelse af tjenesten — anfører sagsøgeren, at han har tilbragt de otte første måneder i Spanien og resten af tiden i Belgien. Han understreger dog, at han altid har betragtet sit ophold i Belgien som midlertidigt, at han vedblivende og uden afbrydelse har udøvet sine politiske rettigheder i Spanien, og at det ligeledes er i Spanien, at han har de fleste af sine ejendomsretlige interesser. Videre anfører han, at ansættelsesmyndigheden formentlig på grund af denne særlige situation fastsatte hans indkaldelsessted til Spanien, selv om hans faktiske bopæl på daværende tidspunkt befandt sig i Belgien. Følgelig må Spanien, og ikke Belgien, efter sagsøgerens opfattelse betragtes som hans sædvanlige opholdssted forud for tiltrædelsen i den betydning heraf, som er fastsat i artikel 4 i vedtægtens bilag VII.

Subsidiært har sagsøgeren henvist til, at ansættelsesmyndigheden tilsyneladende følger en praksis, hvorefter visse tjenstemænd i en tilsvarende situation som sagsøgeren tilkendes udlandstillæg. Han anfører, at en sådan praksis strider mod ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling, hvorfor han rejser krav om en ydelse ad personam på 12 % af sin grundløn, hvilket efter hans opfattelse udgør det eneste middel til at råde bod på den ulige behandling.